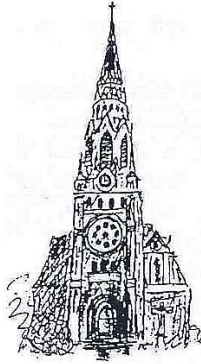

2005. Karácsony

BÉKEHÍR

Magdolnavárosi Szent László Plébánia lapja

19. szám

MIÉRT SZÜLETTEM ÚGY, AHOGY SZÜLETTEM?

Ezt mondja Jézus:

Mezítelenül születtem, hogy le tudj mondani önmagadról.

Szegényen születtem, hogy megtalálhasd Bennem a gazdagságot.

Kicsinek születtem, hogy te se akarj uralkodni másokon.

Istállóban születtem, hogy megtanulj tisztelni minden helyet.

Barlangban születtem, hogy minden jóakarátú ember

Hozzám közeledhessen.

Ijesztően gyengének születtem, hogy te soha se félj Tőlem.

Fegyver nélkül születtem, hogy bízhasd jószágomban.

Szeretetből születtem, hogy soha se kételkedj szeretetemben.

Éjnek idején születtem, hogy elhidd: minden földi valóságot képes
vagyok megvilágosítani.

Emberként születtem, hogy sohasem szégyelld magad, azért ami vagy.

Mária fiaként születtem, hogy neked is legyen édesanyád.

József fogadott fiaként születtem, hogy megértsd: az igazi apa az,
aki védelmet és szeretetet ad.

Egyszerűségben születtem, hogy te se legyél bonyolult.

Megalázottan születtem, hogy képes légy fölülmúlni magadban
a kevélységet.

Elrejtve születtem, hogy képes légy elkerülni minden önmutogatást.

Gyermekeként születtem, hogy megtanult te is nyílnak,
bizalommal telinek lenni, mint a gyermek.

Teérted születtem, hogy mindnyájan együtt térhessünk vissza
az Atya házába.

/Lambert Noben/

A tartalomból:

Liturgikus naptár • Karácsonyi elmélkedés • Riport Csuhan Erzsébettel • A hónap szentje •
Mese • Vers • Közös élményeink • Programok

Liturgikus naptár

2005. december

25. vasárnap : KARÁCSONY: JÉZUS KRISZTUS SZÜLETÉSE
26. hétfő : SZENT ISTVÁN VÉRTANÚ
27. kedd : SZENT JÁNOS APOSTOL (Salkaházi Sára)
28. szerda : APRÓSZENTEK
30. péntek : SZENT CSALÁD
31. szombat : (Szent I. Szilveszter pápa)

2006. Január

1. Vasárnap : SZŰZ MÁRIA, ISTEN ANYJA
8. Vasárnap : VÍZKERESZT
17 Kedd : REMETE SZENT ANTAL APÁT
18 Szerda : ÁRPÁDHÁZI SZENT MARGIT
28 Szombat : AQUINÓI SZENT TAMÁS
31 Kedd : BOSCO SZENT JÁNOS

2006. Február

2. Csütörtök : URUNK BEMUTATÁSÁNAK ÜNNEPE (Gyertyaszentelő Boldogasszony)
3. Péntek : SZENT BALÁZS PÜSPÖK ÉS VÉRTANÚ
14. Kedd : SZT. CIRILL ÉS SZT. METÓD PÜSPÖK,
egyházszervezők, európa védőszentjei
22. Szerda : SZENT PÉTER APOSTOL SZÉKFOGLALÁSA
24. Péntek : SZENT MÁTYÁS APOSTOL

Elmélkedés :

GONDOLATAIM A KARÁCSONYRÓL

Ma - 2005. Advent 3. vasárnapja utáni kedden -, amikor felkérést kaptam, hogy írjak egy cikket a „BékeHír” karácsonyi számába, adventi várakozásom és készülődésem kellős közepén vagyok - mint ahogy minden keresztény ember ez idő tájt.

Kedves Olvasó! Megosztom most Önnel gondolataimat, melyek megfogalmazódtak bennem - *(keresztény gondolkodók által írt olvasmányaim és elmélkedéseim alapján)* - az idej karácsonyra készülődve.

Az év legrövidebb, legsötétebb, de egyben legszebb és legkedvesebb napja a karácsony napja. A készülődés napja, és a szenteste, amelynek néhány időtlen órája és áhítata semmihez sem hasonlítható. Délelőtt még folyik a lázas készülődés világszerte, délután lassanként elcsendesedik majd minden, s az emberek megkeresik a családjukat, s együtt ünnepelnek, együtt élik át a legszentebb dolgokat.

Minden egyes karácsony előtt megfogadjuk, hogy nem veszünk egymásnak semmiféle drága ajándékot, hanem sokkal inkább a „kis Jézus eljövételének” fogunk örvendezni.

De aztán az egész évben szükséges (vagy éppenséggel teljesen szükségtelen) holmikát mégiscsak megvéve becsomagoljuk, masnival átkötjük azokat, s a nagy leleplezést karácsony estére hagyjuk. Így pótlódik a konyha elhasználódott felszerelése, vagy valami szükséges/szükségtelen dolog, s a háztartási gépek tömkelege, amely nélkül - azt gondoljuk - valószínűleg leállna az élet (?).

Persze azért a szív mélyén tudjuk, hogy a „kis Jézus” nem azért jött, hogy mindennapi felszereléseinket, civilizációs találmányainkat megvásároljuk egymásnak.

Jézus Krisztus ugyanis a lehető legegyszerűbben született meg itt - ezen a földön. Szinte észrevehetetlen volt a születése a nagy lármában és zajban, a népszámlálási láz közepette. Mégis, egyszer csak itt volt a földön, egyszer csak az Ige testté lett, megvalósult, kézzel foghatóvá vált mindaz, amiről addig csak beszéltek, s amit addig csak sejtettek – az Isten ígérete folytán.

Az ószövetségi kinyilatkoztatás, Ábrahám, az ősatyák, a próféták, a királyok, a választott nép története nem ért véget, „miután Isten többféleképpen és különböző módon szólt hajdanában..., most, a végső korszakban Fia által szólt hozzánk” (Zsid 1,1-2).

Ennél nagyobb ajándék nincs: Isten belenőtt a mi emberi életünkbe, mint gyermek, mint ifjú, mint egy közülünk, ugyanakkor, mint örök Világosság. Mekkora titok és mekkora ajándék! Erre mindig **emlékeznünk** kell!

Charles Dickens egy karácsonyi elbeszélésében különös emberről mesél: aki elvesztette emlékező tehetségét. Ez pedig azt jelenti, hogy meg kellett válnia korábbi érzései, gondolatai, találkozásai, szenvedése és öröme egész elraktározott láncolatától, egyszerre szabadult meg a múlt terheitől, - de a jövőjét motiváló terveitől, vágyakozásaitól is. Hideggé, fagyossá vált számára az élet.

Szükséges az emlékezés, mert aki emlékezni tud, az tud remélni is. Karácsony igehirdetése a legboldogabb örömmel lép az emberek elé: Isten emberré lett – emlékezzetek!

Istenben is van emlékezet, folytonosság, ő a múlt, a jelen és a jövő Istene. Szent János evangéliuma kezdetén ünnepélyes (filozofikus) módon állítja: „Az igazi világosság, mely minden embert megvilágosít, a világba jött... Mindannak, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen” (Jn 1,9.12).

A János-evangélium Prológusa azonban afelől sem hagy kétséget, hogy nemcsak az isteni Ige megtestesülése hatalmas ajándék és titok, hanem a mi életünk, küldetésünk, földi rendeltetésünk is az.

És ez kötelező feladatot ad számunkra.

Az örökös kérdésekre: mi végre vagyok a világban, miért is születtem, mit kell itt tennem? – kielégítő módon csakis Jézus Krisztusban találhatunk feleletet. Rá azonban nem elég emlékezni, őt be is kell fogadnunk, azaz szerinte, akarata, parancsai szerint kell élni. Ezt ismerték fel a történelem nagyjai, a felfedezők, a kutatók, az igaz ügyért végsőig kiállók és a szentek: **életem azért van, hogy kezdjek vele valamit, hogy feltegyem egy nagy célért, hogy odaadjam, hogy szolgáljak vele.**

Nincs más út: „Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát adta érte” (Jn 3,16). Lehet, sőt kell szeretnünk a világot, mert Isten is szereti, szeretetében (jókedvében?!) teremtette és váltotta meg.

Így lesznek életünk, felismert és kiművelt képességeink és vágyaink mintegy ajándékká, még ha most tükörben és homályosan titoknak tűnnek is.

Karácsony üzenete - **a jövő üzenete** -, benne szeretetünk, kapcsolataink, családunk kapnak új erőt, új örömet.

Azoknak, akik folyton Jób panaszait hajtogatják, miért is születünk erre a világra, Krisztus születése az emberlét alapvető örömét hangoztatja. Igaz, hogy a betegség, a háborút, a félelmeket nem egycsapásra szünteti meg, de meghirdeti egy olyan ország létét, elközeledtét, amelyben egyetlen madár nem esik a földre a gondviselés tudta nélkül; amelyben, aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözüli; amelyben, aki meg is hal, ha hisz, örökké élni fog.

A karácsonykor megszületett Krisztus az élet Ura, az örökkévalóság távlatában szemléli a mi korlátokkal teli életünket. Ott jutalmaz, vagy büntet, ott nyeri majd el minden a maga végső alakját, ahol „a szeretet nem szűnik meg sohasem!” (1 Kor 13,8)

Ez az ajándék, a jövőnk titka. Tekintetünket a földi élet határain túlra emeli, öntudatot, de felelősségérzetet is kölcsönöz, hogy szerinte tudjunk élni.

Jézus Krisztus, Istennek Fia megszületett, azaz az élet teljessé vált, Istennek szeretete benne tökéletesen kijelentetett.

Igen, ez történik meg minden évben.

S ez történhet meg minden családban.

Legalábbis a sok színes lámpácskák, a feldíszített (karácsonyfává varázsolt) fenyők, s mindenütt az emberek "Boldog Karácsonyt!" köszöntése ezt mutatja.

Itt, most a Kárpát-medencében, s úgy látszik Európának nagyobb felén, a családok majd mindegyikében a sok nehézség, s a viharos történelmünk, s mindezek felett a sok lelki károkozás ellenére az emberek úgy élnék, hogy szeretnék, ha Jézus Krisztus évről évre megszületne a családokban, s mindennapi közösségeinkben.

Az emberek ma éppen úgy vágyakoznak Isten közelségére, ahogyan a pásztorok is szeretnék volna szívükben, lelkükben, mindennapi valóságukban látni Isten szeretetét, - s egyszer csak hirtelen megjelenik az angyallal a mennyei seregek sokasága, akik az Istent dicsérik. Azaz megnyílt az ég és a pásztorok látták az angyalokat, ahogyan azok Istent dicsérik.

„Dicsőség mennyben az Istennek!” Ezt a dicsőséget az angyalok mondják, s az angyalok mutatják be, hiszen az ő feladatuk Istennek nevét szüntelenül dicsőíteni. Az angyalokat csak ritkán láthatjuk, pedig szeretnénk szívünk mélyén újra és újra hallani őket, - szeretnénk belelátni az Égbe, az Életbe, a Mindenségbe, a Szentségbe és Tökéletességbe - ahogyan akkor a pásztorok meglátták és elcsodálkoztak.

„Békesség földön a jóakarátú embereknek!” A pásztoroknak és nekünk pedig a békesség marad, mint egyedül megtartó-, gyógyító- és minden napra szóló vigasztaló erő és cselekvés.

Adja Isten, hogy (a sok-sok földi ajándék, s háztartásunk részleges felújítása mellett) nyíljon meg karácsony este az ég, és halljuk meg mi is, ahogyan az angyalok dicsőítik az Atyát, a megszületett Fiúért - Jézus Krisztusért -, hogy ezen a földön békességben és szeretetben tudjuk élni a Szentlélek ereje által.

Ottó Rezső - lelkes

Interjú Csuhan Erzsébettel, a karitászcsoport vezetőjével:

Jelenleg mivel foglalkozik?

Jelenleg a Lónyay utcai Református Gimnáziumban dolgozom, mint gazdasági ügyintéző. Szerencsés vagyok, mert itt nem kell sem megtagadnom, sem titkolnom vallásomat.

Hogyan és mikor került a Béke térre?

Mikor ideköltöztünk 1982-ben a Rózsák terei templom – ahová addig jártunk – messze volt. Így a Béke térre kezdtünk járni, hiszen gondoltuk, hogy minden templomban egy az Isten. Szerencsénkre egy nagy egyéniségű atya, Kelényi Tibor jezsuita szerzetes volt akkoriban itt a káplán. Az ifjúsággal jól megtalálta a kapcsolatot, így mi és a gyermekeink könnyen be tudtunk illeszkedni a közösségbe.

Hogyan tért meg?

Nekem nincs látványos megtérési történetem. Én beleszülettem a katolikus hitbe. Nekem ez volt természetes, és a mai napig nem hagytam el. Szüleim vallásos emberek voltak. Most is él bennem a kép, ahogy édesapám összekulcsolt kézzel imádkozva aludt el és feküdt az ágyon.

1956-ban voltam elsőáldozó és 1976-ban kötöttem egyházi esküvőt, amiben jelenleg is élek. Gyermekeim is gyakorló katolikusok.

Hogyan lett a Karitás vezetője?

Mikor Róbert atya került hozzánk plébánosnak, szólt Sárközi Zsuzsinak, hogy sok ruha van fenn a karzaton, csináljunk vele valamit. Ekkor kezdtük el a karitás munkát. Azóta Zsuzsi elment, én maradtam. Egy ideig egyedül, majd jött kedves szomszédom, Edit és vele csináltuk haláláig. Közben fokozatosan gyarapodott a létszám, most kb 10-12-en vagyunk. Van sok olyan tagunk, aki hivatalosan nem karitás tag, de ennek ellenére mégiscsak szociális munkát végez, például Bella Erika.

Mi tartja a Béke téren?

Most már úgy érzem, hogy a plébánia a második családom. Mivel én egyke gyerek voltam, a testvéreket a barátaimban találtam meg...

Van-e kedvenc tárgya, szertartása vagy bármi más, ami kezdetektől fogva vonzotta a templomba, illetve az egyházhoz?

Ha hirtelen vagy várt bánat ért, érdekes módon összefüggött a templommal. Egyszer fiatal koromban, amikor véget ért egy barátság, kiszálltam a kocsiból, felnéztem és ott volt a Domonkos templom. Bementem, és a templom csendje és békéje megnyugtató és erőt adott a folytatáshoz és kísért egy életen át.

Magyar Magda, hosszúpályi költőnő a következő, ünnepi pályázaton díjat nyert versével köszöni meg, hogy karitás közösségünk oly sokat tett az elmúlt évek során községéért:

ÁLDOTT KARÁCSONY

Betlehem egy csöndes éjszakán
Áldott fiú jött anyja sóhaján
Szúzi anyaság tiszta varázsa
Fonja karját napos magzatára
Jászolban alszik a jövő hite
Ragyogó csillaga hírét vigye
Jöjjetek emberek lássátok Őt
Elhozza néktek a vágyott jövőt
Szívéből adja a hit igazát
Áldott kezéből a lét falatát
Örömré, dalra ünnepre kél
Kinek a karácsony szívében él

Magyar Magda

A KIS GYUFAÁRUS LÁNY

Kegyetlen hideg volt, hullott a hó és már sötétedett; az esztendő utolsó napját mutatta a naptár. A kemény hidegben egy szegény kislány járta a sötétedő utcákat, hajadonfőtt és mezítláb. Amikor elindult hazulról, még volt papucs a lábán, de annak nem sok hasznát vette. Mert a papucs nagy volt, igen nagy - az édesanyja hordta valamikor -, s ahogy két arra vágató kocsi elől a járdára ugrott, egyszerre maradt le a lábáról mind a két papucs. Az egyikkel egy suhanc szaladt el - azt mondta, majd bölcsőnek használja, ha megházasodik, a másikat pedig meg se találta a szegény kislány.

Mezítláb járta hát az utcákat, és kicsi lábát kékre-vörösre csípte a kegyetlen hideg. Rongyos kis kötényt összefogta: egy halom kénes gyufa zörgött benne, egy skatulyát meg a kezében szorongatott. Egész álló nap hiába kínálgatta portékáját, egy szál gyufát se vettek tőle, és alamizsnát se adott neki senki: Éhesen és hidegtől reszketve vánszorgott tovább; szívszakasztó látvány volt szegény. Csillogó hópelyhek tapadtak szépen göndörödő, hosszú szőke hajára, de nem is gondolt vele.

Az ablakokból ragyogó világosság és sült liba pompás jó szaga áradt ki az utcára, hiszen ünnep volt, szilvesztereste. A szegény kis teremtnak folyton csak ez járt az eszében.

Behúzódott egy zugba, egy kiszögellő ház sarka mögé, s maga alá húzta csupasz lábát. Ott még jobban didergett, majd megvette az isten hidege, de hazamenni nem mert, hiszen egész nap egy garast se keresett, s az apja biztosan veréssel fogadná. Különben otthon se jobb, padlásszobájukban farkasordító hideg van, a tető hasadékein besüvít a szél, hiába tömték be szalmával meg ronggyal a nagyobb réseket.

Már egészen meggémberedtek a kis ujjai. De jó lenne egy szál gyufa, csak egyetlenegy szál! Ha kihúzna egyet a skatulyából, odadörzsölné a falhoz, s meggyújtaná, a lángjánál megmelegíthetné a kezét! Végre rászánta magát, s meggyújtott egy szálát. Milyen vidáman sercent, s hogy lobogott a lángja! Fényes volt és meleg, mint a gyertyaláng, s a kislány boldogan tartotta fölébe a kezét.

Csodálatos láng volt az! A szegény kis gyufaárus lány úgy érezte, mintha szép réztetejű, rézcsövű vaskályha előtt ülne - olyan jó volt nézni a tüzet, olyan jólesett melegedni mellette! Már a lábát is kinyújtotta, hogy átjárja a meleg, de abban a pillanatban kilobbant a gyufaláng, eltűnt a vaskályha, s a kislány ott ült a hideg falszögletben egy gyufacsonkkal a kezében.

Elővett egy másik gyufát, meggyújtotta. Odahullt a fény a falra, tenyéryi világosságot vetett rá, s azon a helyen átlátszó lett a fal, mint a tiszta üveg: a kis gyufaárus lány beláthatott a szobába. Hófehér terítővel letakart, nagy asztal állt odabenn, finom porcelán edények csillogtak rajta, s a közepén aszalt szilvával meg almával töltött sült liba illatozott. S ami a legcsodálatosabb volt: a sült liba egyszer csak kiugrott a tálból, s késsel-villával a hátában, bukdácsolva indult a kislány felé. De jaj, megint ellobbant a gyufa lángja, s nem látszott más, csak a puszta, hideg fal.

Újabb gyufát gyújtott: fényénél gyönyörű szép karácsonyfát látott, még szebbet, ragyogóbbat, mint amit karácsony este a gazdag kereskedő szobájában, amikor belesett az üvegajtón. Ott ült a fa alatt, s nézte a száz meg száz gyertyát az ágak hegyén, a tarka díszecskéket, amiket eddig csak kirakatban láthatott. Már nyújtotta a kezét, hogy levegyen egyet, de akkor megint kihunytt a csepp láng, és a sok karácsonyi gyertya lassan a magasba emelkedett, föl egészen az égig, s ott csupa tündöklő csillag lett belőle. Egyszer csak kivált közülük egy, s lehullott; ragyogó fénycsíkot hasított a sötét égen.

- Valaki meghalt! - mondta a kislány; emlékezett rá, hogy a nagyanyja, az egyetlen, aki jó volt hozzá, s aki már rég meghalt, egyszer azt mondta "Valahányszor lehull egy csillag, egy lélek áll az isten színe elé."

Megint odadörzsölt egy szál gyufát a falhoz, s egyszerre nagy világosság támadt körülötte. A tiszta fényben ott állt rég halott nagyanyja, és szelíden, hívogatóan nézett le kis unokájára.

- Nagyanyó! - kiáltott föl a kislány. - Nagyanyó, vigyél magaddal! Tudom, hogy itthagysz, ha a gyufa végigég, eltűnsz, mint a meleg kályha meg a sült liba, meg a gyönyörűséges szép karácsonyfa! Ne hagyj itt, nagyanyó!

És gyorsan a falhoz dörzsölt egy egész csomag gyufát, hogy marassa a kedves nagyanyót; a sok gyufa olyan fényességet árasztott, mintha a nap süttött volna. A nagyanyó sohasem volt ilyen szép, ilyen erős. Karjára emelte a kislányt, s felemelkedett vele; magasra, igen magasra, ahol nincs hideg, éhség, félelem, ahol csak öröm van és fényesség.

A hideg reggelen ott találták a kis gyufaárus lányt a házsögletben: kipirult arca mosolygott, de élet már nem volt benne, megfagyott a csodákkal teli éjszakán. Ott feküdt a halott gyermek új esztendő reggelén, körülötte egy halom gyufáskatulya és sok-sok elégett gyufaszál.

- Melegedni akart szegényke! - mondták az emberek. Nem tudta senki, mennyi gyönyörűséget látott, s milyen fényesség vette körül, amikor nagyanyja karján mindörökre elhagyta ezt a sötét világot.

A hónap szentje:

SZENT I. SZILVESZTER PÁPA

Szilveszter római születésű volt, s majdnem huszonkét évig, 314-től 335-ig volt pápa. Elődje, Miltiádész pápa alatt szabadult meg Róma Maxentius zsarnokságától, amikor Nagy Konstantin a Milviusi-hídnál legyőzte őt. Ez meghozta az Egyház számára a szabad vallásgyakorlást is. Tanúk szólnak amellett, hogy Szilvesztert hitvallóként tisztelték, mivel az utolsó üldözésben, Diocletianus idejében állhatatosan megvallotta Krisztust. A felszabadulás első időszakában ugyanis az egész birodalom területén az volt a szokás, hogy olyan férfiakat választottak és szenteltek püspökké, akik az üldözés idején hitvallók voltak.

Szilveszter pápaságának egyik legfontosabb teendője volt az egyházi élet megszervezése Rómában. Maga a császár nem kedvelte Rómát, egész uralkodása alatt mindössze háromszor fordult meg benne, akkor is csak rövid időre.

De éppen e távollétnek köszönhető, hogy nem került sor a pápa és Konstantin között olyan összeütközésekre, amilyenekre -- a császár azon öntudatából fakadóan, hogy ő felelős az Egyház belső békéjéért is -- a keleti püspökök és Konstantin között sor került.

A római püspök primátusának érvényesülése szempontjából Szilveszter pápasága annyiban jelentős, hogy a két zsinatra, melyeket a császár hívott össze (314-ben a dél-franciaországi Arles-ban, 325-ben pedig Niceában), nem személyesen ment el, hanem képviselőt küldött. A történészek nem tudják pontosan megokolni, hogy a pápa maga miért maradt távol e zsinatokról. Azt mondják, lehetséges, hogy szokatlan volt a meghívás a zsinatra, amely eddig egyháztartományok gyűlése volt, most pedig a császár mint politikai vezető az egész birodalom területéről hívta meg a püspököket. Szilveszter tehát óvatosságból nem ment el, s ezt okossága diktálta, mert ezzel gátat tudott vetni a császár befolyásának az Egyház belső ügyeire. Valószínűbb azonban a másik magyarázat: azért küldöttekkel képviseltette magát, mert az addigi gyakorlat szerint a zsinatokon mindig a zsinatnak helyt adó város püspöke

elnökölt. Ő pedig mint Róma püspöke nem akart olyan helyzetbe kerülni, hogy Péter utódával szemben valaki más vezesse az Egyház egyetemes gyűlését. Az arles-i zsinatra azt a megindoklást küldte maga a pápa, hogy nem hagyhatja el az Apostolok sírját. S ez így is maradt egészen a középkor végéig: a pápák személyesen nem vettek részt a Rómán kívüli zsinatokon. Az arles-i zsinat határozatait egy tiszteletteljes levél kíséretében megküldték Szilveszternek, igaz akkor még nem jóváhagyásért, hanem hogy az egész Egyháznak hirdesse ki a zsinati határozatokat.

Miltiádész pápa kapta a császártól az első nagy adományt, amellyel a Lateráni palotát a pápa rendelkezésére bocsátotta. A 313 októberére meghirdetett zsinat atyái -- a császár kívánságára az újonnan jelentkező donatizmust vették vizsgálat alá, mivel ez az eretnokség Észak-Afrika egyházaiban súlyos nehézségeket okozott -- már ebbe a palotába gyűlhetek össze. A nagy római templomok építéséről azonban már Szilveszter tárgyalta a császári építészekkel. Konstantin ugyanis elrendelte, hogy a Lateráni palota mellé építsenek egy nagy bazilikát, amely később a „Minden Templomok Anyja” nevet kapta. A pápák egészen a 14. századig ebben a palotában éltek és innen gyakorolták pápai hatalmukat. Szilveszter évei alatt készült a Vatikánidombon a Szent Péter sírja fölötti bazilika. Szent Pál sírja fölé egy kisebb bazilikát kezdtek építeni az ostiai út mentén. A Laterántól nem messze pedig megkezdték a Szent Kereszt-bazilika építését, amely arra volt hivatva, hogy a jeruzsálemi szent helyek megjelenítője legyen Rómában.

Szilvesztertől semmi írott emlék nem maradt ránk. Zsinatról sem tudunk, amit Rómában tartott volna. A két követőtől eltekintve nem avatkozott be a kibontakozó krisztológiai vitába, amelynek alapkérdése Krisztus istensége volt. A kérdést az alexandriai származású Arius pap vetette föl, és ötven éven át folyt a vita, főleg a keleti egyházban. A probléma -- hogy mi módon lehet filozófiailag összeegyeztetni Jézus Krisztus istenségét azzal a tanítással, hogy csak egyetlen Isten van - - az akkori római egyházat különösebben nem érintette. Komolyabban csak Szilveszter utódai avatkoztak be a vitába.

Száz esztendővel Szilveszter halála után hozzáfogtak ahhoz, hogy a történeti források hallgatását pótolják a pápa és a császár kapcsolatára nézve. Nem tudták elviselni, hogy semmi komoly adat nincs arról, milyen viszonyban volt egymással a két fő. A kérdés annál égetőbb volt, mert Konstantinápoly azzal az igénnyel lépett föl, hogy politikai súlya miatt -- s mert Nagy Konstantint a város főtemplomában temették el -- a keleti egyház pátriárkai székhelyei között elsőbbséget kapjon. Ezért legendát költöttek, amely szerint Konstantin Rómában székelt és szoros kapcsolatban állt Szilveszterrel, holott valószínűleg szót sem váltottak egymással, talán csak messziről látta Szilveszter a városba látogató császárt. Ez a „helyesbítés” a mai történettudomány szemében hamisítás, de a minősítés semmit nem változtat azon a tényen, hogy a legenda az egész középkoron át lényegesen befolyásolta az Egyház és a birodalom kapcsolatát.

A szerény Szilveszter pápa alakja a legendák fényében világtörténelmileg egyedülálló jelentőségű, mert ő volt az a pápa, aki Nagy Konstantinnal együtt történelmet formált.

Marcus Aurelius császár (161--180) nagy lovasszobra, amely a római Capitoliumon ma is csodálatot kelt a szemlélőben, akkoriban a Lateráni palota mellett állt. Ebből később arra következtek, hogy nyilván Konstantint ábrázolja, s csak ennek volt köszönhető, hogy a későbbi korokban nem olvastották be! A legenda ugyanis elmondja -- természetesen ennek sincs történeti hitele --, hogy a császárt Szilveszter gyógyította meg súlyos betegségéből, majd meg is keresztelte. A császár hálából nagy ajándékokkal halmozta el az Egyházat.

E legenda magvának rendkívül nagy hatása volt az egyházi állam, illetve a birodalom és a pápaság középkori kapcsolatának alakulására.

A legendában ugyanis az áll, hogy Konstantin törvényt alkotott, melynek értelmében „az egész földkerekség papjainak a római püspök ugyanúgy feje, ahogyan az összes hivatalnokok feje a császár”. A legenda késői ábrázolása a Vatikáni Múzeum Konstantin-termében látható, és mutatja a későbbi korok elképzelését Konstantin megtéréséről és ennek egyháztörténelmi jelentőségéről. Mindez egész más-ként zajlott le, mint ahogy a képek mesélik.

Szilveszter pápa még Konstantin császár előtt, 335. december 30-án halt meg. A Via Salaria mentén, a Priscilla-katakombában temették el.

Ünnepét az 5. század óta általánosan megülik.

www.katolikus.hu

Közös élményeink

CSERKÉSZ JÁTÉK-EST

A plébánia cserkészei november végén - elsősorban toborzás céljából - egy játék-estet rendeztek. A mintegy kéttucatnyi fiatal addig nem ismert és rendkívül szórakoztató játékokat ismerhetett meg!

Továbbra is várjuk a tíz évnél idősebb gyermekeket és fiatalokat csapatunkba! Jelentkezni a plébánia lelkészeinél lehet!

H.Á.

ERZSÉBET NAP

(Szeretetszolgálat ünnepe az időseknek)

Újabb szép hagyománya plébániánknak az Erzsébet nap megünneplése. Szent Erzsébet a Magyar Karitászt védőszentje. Ezt a napot egy műsorral és agapéval tesszük emlékezetessé az idősebb és rászoruló híveink számára.

Szent Erzsébet életét már többször feldolgoztuk, ezért pár éve olyan történetekkel kedveskedünk az idősebb korosztály részére, mely rávilágít arra, hogy mennyire jó figyelmesen élni, mennyire jó jót tenni, adni, és kedvesnek lenni.

Idén fiatalokkal és felnőttekkel egy jelenettel készültünk, melynek történetét Gyökössy Endre vetette papírra egy igaz történet alapján. Ezt követően Teréz anya, Kaszap István, és Gyökössy Endre gondolataiból idéztünk a szeretet fényében. Mivel azoknak, akik a karitászt szolgálatára szorulnak, sok esetben szenvednek, egy olyan ember üzenetét tolmácsoltuk, aki nemrégiben az egész világ előtt vállalta kínjait, haláltusáját, és mégis így szólt azokhoz, akik imádkoztak érte: „LEGYETEK DERÜSEK, ÉN IS AZ VAGYOK”! (II. János Pál pápa)

Hogyan, mitől lehet valaki derűs?

- A Biblia olvasása bizonyítja, hogy van Isten, hogy Isten lényege, természete az ember szeretete. Olvassuk hát a Bibliát, és ismerjük meg belőle a minket szerető, óvó, gondviselő Istent. (Erre utalt a kis jelenet: Gyökössy Endre: Mai példázatok – Ugyan ki mondta?)
- Az Oltárszentséggel való rendszeres találkozás igazi lelki táplálék, mely erősít, mely fizikai kapcsolat a Bibliából is megismert Teremtővel, és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal: „Ha valahol egyszer oly étket vagy gyógyszert adnának, mely megóv a haláltól, az emberek beláthatatlan tömegekben törnék magukat arra a helyre, nem kímélnének semmi pénzt, fáradságot, minden áldozatot meghoznának, minden feltételt elfogadnának, csak hogy azt a halált elűző ételt

ehessék. S mindezt miért? Csakhogy a munkával, bajjal, szenvedéssel terhes földi életben maradhassanak. *De íme Jézus ennél sokkal nagyobb, boldogítóbb csodát váltott valóra s most Isten az Ő szent Fiának testét adja nekünk eledelül, hogy örök életünk legyen.* (Kaszap István: Szeretettel, szenvedéssel)

- Ezekről a hatásokról az ember örömtelivé, derűssé válik, és az Istennel való kapcsolata párbeszéddel telik meg, imával, mely újabb öröm forrásává alakul: „Az öröm ima, az öröm erő, az öröm szeretet, az öröm olyan szeretetháló, amellyel lelkeket foghatunk. Isten a vidám adakozót szereti, az ad legtöbbit, aki örömmel ad. Egy mosoly fejezi ki legjobban Isten és az emberek iránti szeretetünket. A vidám szív – szeretettől égő szív! ... Az Istennel való boldogság azt jelenti, hogy:
 - szeressünk, ahogy Ő szeret,
 - segítsünk, ahogy Ő segít,
 - adjunk, ahogy Ő ad,
 - szolgáljunk, ahogy Ő szolgál,
 - Vele legyünk a nap 24 órájában,
 - megérintsük Őt visszataszító álrühájában!” (Teréz anya)

Ezekkel az útravalókkal rádöbbenhetünk, hogy mindannyian rászorulókat vagyunk, és mindannyian karitás munkatársak is lehetünk. Mert derűsnek lenni, Istentől töltekezni mindannyiunk képessége és tulajdonsága lehet.

Vica

MIKULÁS A BÉKE TÉREN!

Bár nagyon elfoglalt volt Szent Miklós, mert az Északi sarkon temérdek munka várta másnap december 5-én, hozzánk, a Béke térre mégis nagy örömmel látogatott el december 4-én!

Érkezését egy fergeteges bábelőadással fogadtuk, melyre rengeteget készülünk. Ez leginkább a kicsiknek szólt, mivel egy kisnyúl, Füles, (más néven Fejes) kalandjairól tájékoztatott minket, hogy mit kell tenni, ha megtaláljuk a Mikulás köpenyét. Az előadás nagy nevetéssel zárult, és akkor Szent Miklós, egy ünnepi beszéd, és egy kis vallatás után elkezdhette legfőbb küldetését teljesíteni, a csokoládék és a cukorkák kiosztását. Mindenkinek jutott belőle a legkisebbeken át a kamaszokon keresztül egészen a felnőttekig. Aki előreengedte a többieket, /utolsónak vett a cukorból/, elvihette az egész zacskót, amiben jócskán volt még.

lumbricus

XIII. KERÜLETI ISKOLÁK HANGVERSENYE

Idén is templomunk adott otthont annak a hangversenynek, melyben a XIII. kerületi iskolák kórusai szerepeltek. Több általános iskola fellépése után a Kassák Lajos Gimnázium vegyes kara zárta a koncertet, mely segítette a karácsonyra való lelki ráhangolódást.

H.Á.

AJÁNDÉKKÉSZÍTÉS

Templomunkban idén is lehetőség nyílt arra, hogy a szokásos adventi koszorúkészítés és árusítás mellett a következő hetekben a magukat arra alkalmasnak tartó fiatalok egyedi, ezáltal mindennél értékesebb karácsonyi ajándékokat is készítsen-

nek. Ezzel hangulatosabbá és meghittebbé téve a karácsonyt. A Béke tér legkreatívabb anyukáinak vezetésével a gyermekek festhettek üveget, fűzhetek gyöngyöt, ragaszthattak tésztát(!), készíthettek egyedi képkeretet, díszíthettek gyertyát, üdvözlőlapot, valamint sok más varázslatos dolgot, melyeknek még a képzelet sem szabott határt. Aki itt volt élvezhette Laci atya tápláló és laktató vendégszeretetét, aki nem azt csak azzal tudom biztatni, hogy talán jövőre is lesznek kreatív anyukák...

Ati

EGYÉB KARÁCSONYI ESEMÉNYEK

A fentieken kívül plébániánkon több szép hagyomány él karácsony tájékán. A teljesség igénye nélkül röviden tekintsük át ezeket:

A helyi karitás – részben a fiatalok által készített adventi koszorúk árából befolyt összeg „segítségével” – **szeretetcsomagokat** állít össze a rászorulóknak részére, hogy egy kicsit feledtessék a szegénység és betegség okozta nehézségeket. Aki nem tud az élelmiszerekből álló csomagért személyesen eljönni, annak önkéntesek házhoz viszik azt. Az idős, egyedülálló rászorulóknak többnyire jobban örülnek annak, ha valaki egy-két jó szót szól hozzájuk, vagy elénekel velük egy karácsonyi éneket, mint a csomag tartalmának.

Templomunk kórusa hagyományosan egy-egy karácsonyhoz illő szépirodalmi mű színdarabra ültetésével készül az ünnepre. Idén Gárdonyi Géza: Harangozóék karácsonya című novelláját adják elő az ifjúsági énekkar bevonásával.

A cserkészek „feladata” a Betlehemi Láng elhozatala. A Betlehemben egész évben égő lángot a világ minden tájára, így Budapestre is eljuttatják az aktivisták...

Az ifjúsági közösségek tagjai lelkipásztori kísérettel egy közeli kórházba, szeretetotthonba és egy nyugdíjas otthonba is ellátogatnak, hogy énekekkel, szerény ajándékokkal és egy kis odafigyeléssel gyűjtsanak fényt a lelkekben.

H.Á.

BÉKE TÉRI PROGRAMOK

2006

Január 21. szombat

BARLANGTÚRA

Február 18. szombat

FARSANGI BÁLOK

Március 15. körül

BUSZKIRÁNDULÁS, VAGY TÖBB NAPOS
CSALÁDOS ORSZÁGJÁRÁS

Április 8. szombat

TRADICIONÁLIS BUDAKESZI KERESZTÚT →
MAKKOSMÁRIA → JÁNOS-HEGY:
LIBEGŐZÉS

Április 13. csütörtök

IFJÚSÁGI VIRRASZTÁS A SZERTARTÁSOK
UTÁN

Május 1. hétfő

MAJÁLIS: SZABADTÉRI FŐZÉS, SÜTÖGETÉS
ERDŐBEN V. A PLÉBÁNIA KERTJÉBEN

Május 20. szombat

TATA: VÁROSNÉZÉS, KIRÁNDULÁS A VÉR-
TESBEN

Június 24. szombat

BICIKLITÚRA SZENTENDRÉRE

Idén minden programról a részleteket kis szórólapon terjesztjük. Részvételekre sok szeretettel számítunk!

Szervezők (tel: 3 408-408 v. 7887 057)

TÜRMEZEI ERZSÉBET: GYERTYA

Kis karácsonygyertyya. Szép fehér.
Felül törött. Talán semmit se ér.
A belén észrevenni már, hogy égett.
S én mégse dobom el mint semmiséget.
Nézem, élémbe állítom,
Majd a kezembe' forgatom.
A cirádáit, ferdeségét,
törött voltát, sok betegségét
mind tudom már, mind ismerem.
Igénytelen, értéktelen.
Szépsége, ékessége, ára
nincs semmi. Mégse dobom el.
Félreteszem karácsonyfára.
Majd a lángjába néz szemem,
s nem lesz nekem
igénytelen, értéktelen.
Sok betegsége, ferdesége,
törött volta nem semmiség-e,
ha ott lobog az ágon,
s vezérlőm, világom,
útmutató fény Betlehem felé?
Tekintetem sugarát issza,
lelkem száll századokon vissza:
a nagy csodát csodálja újra
és megremeg belé.
Magában semmi. Félredobnám.
De ha zöld fenyőről ragyog rám,
a szívem fölviszi az égig,
az eget meg lehozza hozzám.
Kezembe' forgatom, nézegetem,
s valami egyre azt súgja nekem,
hogy ez a kis gyertya az életem.

Görbe, törött, beteg.
Valami, amit senki nem keres,
mert észrevenni nem is érdemes.
Végigélni se volna érdemes,
ha nem lenne karácsony...
ha ki nem gyúlhatnék sokadmagával
karácsonyesti csodálatos fákon...
ha Betlehem felé utat mutatva,
nem ragyoghatna, nem világolhatna,
végigélni se volna érdemes.

De van karácsony, s én úgy szeretem
kis gyertyaéletem.
Ameddig karácsonyra vártam,
értelmét, célját soká nem találtam.

Míg egy szép angyalénekes,
halk estén Betlehembe értem,
s fel nem ujjongtam: „Most már értem,
Most már tudom, miért is élek
ezen a nagy sötét világon:
hogy világítson kicsi gyertyalángom
előre, Betlehem felé
és megváltatlan, Megváltóra váró,
sok emberszív dobbanjon meg belé.”

Kis karácsonygyertyya. Szép fehér.
Felül törött. Talán semmit se ér.
De ha zöld fenyőről ragyog rád,
a szíved felviszi az égig,
az eget meg lehozza hozzád.

Várjuk észrevételeiket és javaslataikat:

tel.: 3-408-408 (Szolnoki Vica), 06-20-331-9588 (Hajósi Áron)

web: www.szentlaszlo.tk (folyamatosan új képekkel, hírekkel)

e-mail: hajosi@mail.kozut.hu

levelezőlista: beketer-feliratkozas@primlista.hu